

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: آرش سروش

۲۷ مارچ ۲۰۲۲

امپریالیست ها از نیرنگ های سیاسی خود دست بر نخواهند داشت!

بهترین ابزار تحریم دولت های بزرگ به خاطر کنترل دولت های ضعیف استفاده از همین اتباع دولت های ضعیف است. چون غول های استمارگر همیشه آب را خیت کرده ماهی گرفته اند و به اصول هر توافقی که منافع شان در آن تأمین نباشد پای بند نیستند.

(۱) اکثریت قشر آگاه جامعه ندا بلند کردند، بستن درب مکاتب به روی یک کتله حاوی عشق که نصفی از پیکر یا کالبد یک جامعه را شکل می دهد خیانت است.

از یک انسان که قلم به پنجه اش نگرفته و در آخرین وجب این خاک که پامیر یا دشت های سوزان نیمروز است زیست کند، شما سؤال در باره آموزش و پرورش دختران و زنان کنید، من با اطمینان می گویم که در جواب سؤال شما پاسخ منطقی خواهد داد نه مذهبی چون او از مذهب چیزی نمی داند؛ حتماً اگر سطح فکری اش در پائین ترین نقطه منحنی باشد. پاسخ عامیانه اش برای سؤال شما این خواهد بود: " درس خواندن خانم من باعث می شود، که ما درست فرزندان مان را بشماریم و روز های هفته را به حساب بگیریم" این مسأله که من بیان کردم صدق می کند به داستان های قرون اول یا ابتداء، پس به نظر تان آیا حاکمان فعلی نمی دانند که دانش آموختن زن به معنای عبور از یک فرسودگی دوام دار که ما را به بدنه نابودی می سپارد و رسیدن به یک روشنگری در ابعاد متفاوت جامعه که در آن بذر ناشکوفاراه می شکوفد؟

دقیقاً می دانند، بهتر از گمان های فردی و جمعی ما!

اما! مشکل کجاست؟

(۲) شما باور کنید حمایت کنندگان یا اسپانسر های نظام، منافع شان را در شدت نفرت مردم از حکومت می ببیند، به هر اندازه شدت نفرت و دوری مردم از حکومت بیشتر باشد به همان اندازه منافع آن ها بیشتر است، اما نفرت اگر در پائین ترن نقطه منحنی برسد، منجر به نابودی منافع آنها و شکستن نظام خواهد شد. پس این غول ها مکلف اند نقطه تعادل این منحنی را حفظ کنند. زعمائی که در یک قلمرو مشخص حکم روائی می کنند، متأثر از سیاست ها و فرمان قدرت های زور منطه ئی و فرا منطقه ئی هستند. پس این زعما مجبور هستند برای حفظ چوکی، جایگاه قومی، ارزش سمتی شان یک سلسله تقاضا های نا مشروع اسپانسران شان را بپذیرند ورنه جایگاه و مقام شان به فناء خواهد رفت. اگر یک قدرت بالا دست یک سیاست چتر را بر روی شانه های یک دولت ضعیف یا پائین دست تحمیل می کند، مانند آموزش

را برای یک جنس بسته، کابینه را تک قومی و مذهب را اجباری کند. این مشکل برای آنها نیست، چون این یک ابزار برای دست یابی به منافع شان است.

اگر دولت های کوچک با مردم زیر یک سقف جمع شده به خواسته هم دیگر لبیک بگویند و برای رسیدن به هدف واحد عرق ریزند. در این صورت به غول های سیاسی بزرگ جهان چیزی به نام غرور و قدرت طلبی باقی نمی ماند، تنها یک نام سمبولیک.

2022/4/22